ePublishing
ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 18 (1995)

Δελτίον ΧΑΕ 18 (1995), Περίοδος Δ'

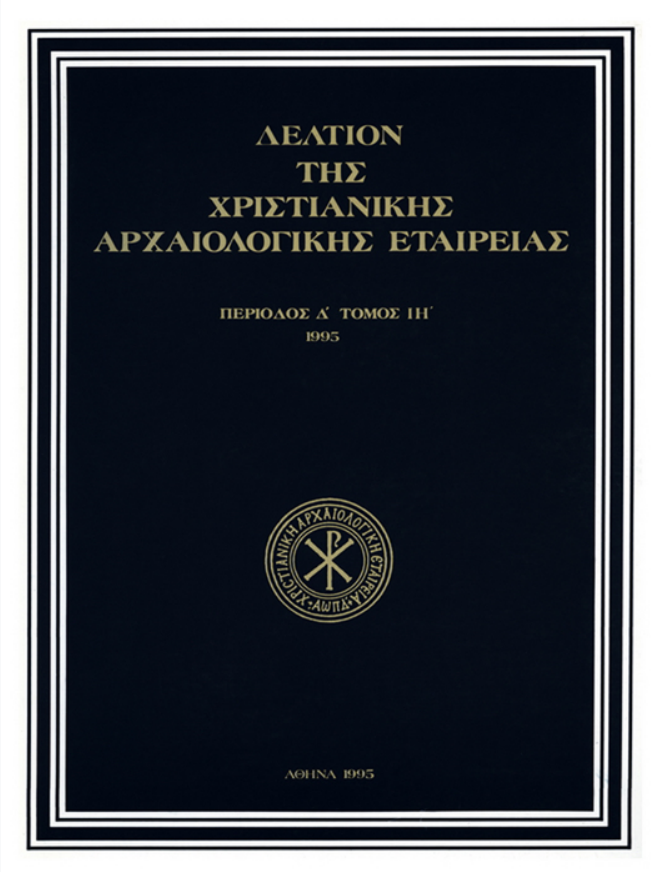

Παρατηρήσεις σε μια βυζαντινή κτιτορική επιγραφή από την Ήπειρο

Σταύρος ΜΑΜΑΛΟΥΚΟΣ

doi: 10.12681/dchae.1155

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΜΑΜΑΛΟΥΚΟΣ Σ. (1995). Παρατηρήσεις σε μια βυζαντινή κτιτορική επιγραφή από την Ήπειρο. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, *18*, 195–200. https://doi.org/10.12681/dchae.1155

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Παρατηρήσεις σε μια βυζαντινή κτιτορική επιγραφή από την Ήπειρο

Σταύρος ΜΑΜΑΛΟΥΚΟΣ

Δελτίον ΧΑΕ 18 (1995), Περίοδος Δ'• Σελ. 195-200

ΑΘΗΝΑ 1995

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE
e-Publishing

www.deltionchae.org

Σταύρος Β. Μαμαλούκος

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ ΣΕ ΜΙΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΚΤΙΤΟΡΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ*

Εις μνήμην Ντούλας Μουρίκη

Αν και δεν είναι άγνωστες στη βιβλιογραφία οι δύο κτιτορικές επιγραφές του ναού του Αγίου Βαρνάβα κοντά στο χωριό Λούρος του νομού Πρεβέζης, δεν έχουν έως τώρα πλήρως δημοσιευθεί και σχολιασθεί. Αναφορά σε αυτές έχουν κάνει, με την ευκαιρία της παρουσιάσεως του ναού, ο τότε πρωτοσύγκελλος της Μητροπόλεως Πρεβέζης, αρχιμανδρίτης Φιλάρετος Βιτάλης, στη Θρησκευτική και Ηθική Εγκυκλοπαιδεία[1] και πιο πρόσφατα ο Δημήτρης Κωνστάντιος στο Αρχαιολογικό Δελτίο[2]. Ο Φιλάρετος Βιτάλης δημοσίευσε μεταγραφή, με αρκετές όμως παρανοήσεις, της παλαιότερης από τις επιγραφές, ενώ ο Δημήτρης Κωνστάντιος καλές φωτογραφίες και των δύο. Νέα, απαλλαγμένη από σφάλματα, ανάγνωση της παλαιότερης επιγραφής, που είχε παρουσιάσει το Μάιο του 1990 στο Διεθνές Συμπόσιο για το Δεσποτάτο της Ηπείρου ο Λ. Βρανούσης, δημοσιεύθηκε εντελώς πρόσφατα από τον Β. Κατσαρό[3].

Ο ναός του Αγίου Βαρνάβα βρίσκεται σε απόσταση 3 χλμ. περίπου νοτιοανατολικά του χωριού Λούρος. Είναι κτισμένος σε κατάφυτη τοποθεσία, στην προσχωσιγενή πεδιάδα, που ο ομώνυμος με το χωριό ποταμός και οι παραπόταμοί του έχουν δημιουργήσει στη βορειοδυτική ακτή του Αμβρακικού κόλπου. Ο ναός αναφέρεται το 1884 ως μία από τις δύο εκκλησίες του Λούρου από τον Άρτης Σεραφείμ τον Βυζάντιο, στο «Δοκίμιον Ιστορικόν» του[4]. Ο μητροπολίτης χαρακτηρίζει το ναό ως «πρό 40 ἐτῶν ἐπισκευασθεῖσαν ἀρχαίαν (ἐκκλησίαν) τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα».
Πρόκειται για έναν απλό τετρακιόνιο[5] σταυροειδή εγγεγραμμένο ναό με απλές και αδιάρθρωτες όψεις και δίριχτη στέγη με αποτετμημένα αετώματα (Εικ. 1-3). Η βαριά αυτή στέγη καλύπτει ολόκληρο το κτίσμα, χωρίς να επιτρέπει να διαγράφεται εξωτερικά η θολοδομία του, εκτός από το χαμηλό τρούλο. Στα δυτικά του ναού υπήρχε ξυλόστεγο πρόσκτισμα, κατεστραμμένο σήμερα (Εικ. 1). Αρχικά ο ναός είχε δύο θύρες, μία στο μέσον του δυτικού και μία στο δυτικό άκρο του νότιου τοίχου, η οποία ήταν και η κύρια είσοδος στο ναό. Δεξιά και αριστερά της θύρας αυτής, σε μικρό ύψος από το σημερινό έδαφος, είναι εντοιχισμένες δύο κτιτορικές επιγραφές (Εικ. 3). Από αυτές, εκείνη που βρίσκεται στα δεξιά του εισερχομένου (Εικ. 4) αναφέ-

* Η εργασία αυτή παρουσιάστηκε για πρώτη φορά υπό μορφήν ανακοινώσεως στο Δέκατο Τρίτο Συμπόσιο βυζαντινής και μεταβυζαντινής αρχαιολογίας και τέχνης, στις 23 Απριλίου 1993 (βλ. Πρόγραμμα και περιλήψεις εισηγήσεων και ανακοινώσεων, Αθήνα 1993, σ. 29).
Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλονται και από τη θέση αυτή στον κ. Ν. Οικονομίδη, χωρίς τις πολύτιμες παρατηρήσεις του οποίου η πλήρης ερμηνεία του κειμένου της επιγραφής δεν θα ήταν δυνατή. Ευχαριστίες επίσης οφείλονται στον καθ. Χ. Μπούρα και στην καθ. Σ. Καλοπίση-Βέρτη για τις υποδείξεις τους. Τέλος, ευχαριστίες οφείλονται στον κ. Δ. Κωνστάντιο, ο οποίος, κατά τη συζήτηση που έγινε μετά από την παρουσίαση της ανακοινώσεως, μου έκανε γνωστό το γεγονός αναφοράς στην επιγραφή από τον Λ. Βρανούση στο Διεθνές Συμπόσιο για το Δεσποτάτο της Ηπείρου, τα Πρακτικά του οποίου είχαν μόλις κυκλοφορήσει και τα οποία δεν είχα υπόψη μου.

1. ΘΗΕ 3, στ. 629, λήμμα *Βαρνάβα Αγίου, εκκλησίδιον* (Φ.Α.Β.).
2. Δ. Κωνστάντιος, 8η Εφορεία Βυζαντινών Αρχαιοτήτων, ΑΔ 39 (1984), Χρονικά, σ. 200, πίν. 90.
3. Β. Κατσαρός, Λόγια στοιχεία στην επιγραφική του «Δεσποτάτου». Λόγιοι και διανοούμενοι κατά τον 13ο αιώνα στην Ήπειρο με βάση τις έμμετρες επιγραφές του χώρου, Πρακτικά Διεθνούς Συμποσίου για το Δεσποτάτο της Ηπείρου. Άρτα, 27-31 Μαΐου 1990 (χ.τ. και χρ.), σ. 527, σημ. 32.
4. Σεραφείμ Ξενοπούλου του Βυζαντίου, Δοκίμιον Ἱστορικόν περί Ἄρτης καί Πρεβέζης, ἐν Ἀθήναις 1884, Έκδοση Μουσικοφιλολογικού Συλλόγου Άρτας «Σκουφάς», Άρτα 1986, σ. 234.
5. Από παραδρομή, προφανώς, ο Δ. Κωνστάντιος αναφέρει ότι ο ναός «είναι δικιόνιος τρουλλαίος» (βλ. Κωνστάντιος, ό.π., σ. 200).

Εικ. 1. Λούρος Πρεβέζης. Ναός Αγίου Βαρνάβα. Άποψη από τα νοτιοδυτικά.

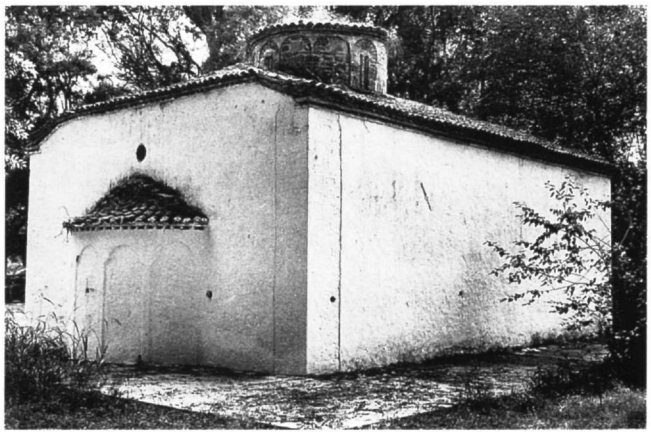

Εικ. 2. Λούρος Πρεβέζης. Ναός Αγίου Βαρνάβα. Άποψη από τα βορειοανατολικά.

ρεται στην, προφανώς εκ βάθρων, ανοικοδόμηση του ναού το 1833. Το κείμενό της έχει ως εξής:

+ ΑΝΕΚΤΙCΘΗ ΔΕ ΝΥΝΙ Ο ΙΕΡΟΣ ΟΥΤΟΣ
ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΑΠΟCΤΟΛΟΥ
ΒΑΡΝΑΒΑ ΔΙΑ CΥΝΔΡΟΜΗΣ ΤΩΝ
ΚΙΡ ΚΩΝCΤΑ Π(Α)ΠΑΧΡΗCΤΟΥ ΛΟΥΡΙΩΤΟΥ ΚΕ
5 *ΥΙΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΗΣ ΜΝΙΜΟCΥΝΟΝ ΑΥ-*
ΤΩΝ ΕΝ ΕΤΗ ΑΩΛΓ Απριλι ιβ

Τόσο η τοποθέτηση όσο και η σύνταξη του κειμένου της κτιτορικής επιγραφής του 1833 δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι αυτή έχει γραφεί ως συνέχεια της άλλης, που βρίσκεται στα αριστερά του εισερχομένου (Εικ. 5-6). Η επιγραφή αυτή είναι χαραγμένη σε πλάκα από λευκό μάρμαρο, της οποίας το τμήμα που αφήνει ακάλυπτο το επίχρισμα του τοίχου έχει διαστάσεις περίπου 1,25x0,45 μ. Η λείανση του μαρμάρου είναι αρκετά καλή.

Η επιγραφή αναπτύσσεται σε έξι στίχους με διαφορετικά μήκη, που κυμαίνονται από 102 έως 112 εκ., εκτός από τον τελευταίο που έχει μήκος μόλις 48 εκ. Από αυτούς οι τέσσερις πρώτοι χωρίζονται μεταξύ τους με συνεχείς, οριζόντιες γραμμές. Δύο μικροί σταυροί ορίζουν την αρχή και το τέλος της επιγραφής. Τα στοιχεία έχουν ύψος 4-5,5 και πλάτος 2-3,5 εκ. Κάπως μεγαλύτερα είναι εκείνα του τελευταίου στίχου. Τα στοιχεία είναι εγχάρακτα, σαφώς διακεκριμένα μεταξύ τους και δεν έχουν χρησιμοποιηθεί συντομογραφίες. Η χάραξη είναι μάλλον αμελής. Σε νεότατη εποχή έχουν τονισθεί με μαύρο χρώμα, πράγμα που επιτείνει την εικόνα της προχειρότητας που παρουσιάζει η επιγραφή. Το κείμενό της έχει ως εξής:

+ΖΗΤΕΙC ΜΑΘΕΙΝ ΑΝΘΡΩΠΕ ΤΙC ΟΝΠΕΡ ΒΛΕΠΕΙC
CΕΠΤΟΝ ΔΟΜΟΝ ΤΕΤΕΥΧΕΝ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΒΑΘΡΩΝ
ΚΩΝCΤΑΝΤΙΝΟC ΜΑΓΙCΤΡΟC Ο ΜΑΝΙΑΚΗC
ΕΧΩΝ CΥΝΕΡΓΟΝ ΤΗΝ ΓΟΝΩΝ ΞΥΝΩΡΙΔΑ
5 *ΤΟΝ ΒΑΡΝΑΒΑΝ ΤΕ ΤΗC ΜΟΝΗC ΤΟΝ ΠΡΟCΤΑΤΗΝ*
ΕΤΟΥC ,ϛΧΝΖ +

Οι πέντε πρώτοι στίχοι της επιγραφής αποτελούν ένα συνεχές κείμενο. Πρόκειται για ένα μονόλογο που υποτίθεται ότι απευθύνει το ίδιο το κτίριο στον αναγνώστη: στους στίχους 1 και 2 τίθεται το ερώτημα ποιος είναι ο κτίτωρ του ναού και στους στίχους 3, 4 και 5 δίδεται η σχετική απάντηση. Ο έκτος στίχος, που περιλαμβάνει τη χρονολογία, δεν συνδέεται άμεσα με το κείμενο. Το κείμενο της επιγραφής είναι συντεταγμένο σε δωδεκασύλλαβους στίχους[6], σε λόγιο ύφος, προφανώς από άνθρωπο με καλή μόρφωση. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι στην επιγραφή δεν υπάρχει ούτε ένα ορθογραφικό λάθος, πράγμα πολύ σπάνιο για τη βυζαντινή εποχή ακόμη και σε επιγραφές με μεγάλες αξιώσεις. Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι το φτωχό από καλλιτεχνική άποψη αποτέλεσμα της χαράξεως της επιγραφής κάθε άλλο παρά ανταποκρίνεται στις υψηλές προθέσεις του κειμένου της[7].

Στο κείμενο μπορεί κανείς να παρατηρήσει τα εξής:
Στ. 1: + *Ζητεῖς μαθεῖν, ἄνθρωπε:* Ο τρόπος που τίθεται το ερώτημα είναι γνωστός και από άλλες βυζαντινές κτιτορικές επιγραφές, όπως –πρόχειρα– η επιγραφή του κιονίου του Νεοφύτου στο Σταυρό Αττικής του 1238[8], η επιγραφή στη γέφυρα της Καρύταινας του 1439/40[9], η κτιτορική επιγραφή μιας εκκλησίας επίσης στην Καρύταινα, του 15ου αιώνα[10] κ.ά.

Εικ. 3. Λούρος Πρεβέζης. Ναός Αγίου Βαρνάβα. Άποψη από τα νότια.

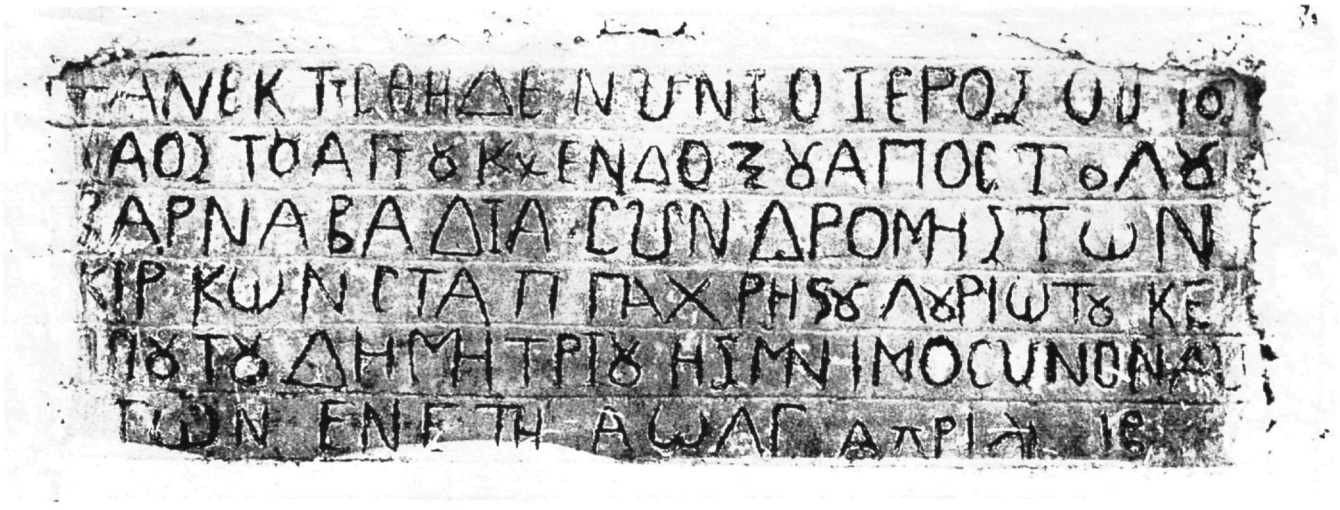

Εικ. 4. Λούρος Πρεβέζης. Ναός Αγίου Βαρνάβα. Η κτιτορική επιγραφή του 1833.

Στ. 2: *δόμον:* Ο ναός αναφέρεται ως *(σεπτὸς) δόμος*, όπως και σε πολλές άλλες επιγραφές, όπως στην κτιτορική επιγραφή του Αγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης του 630[11], σε μία επιτύμβια επιγραφή από το Τσάγεζι[12] και στις κτιτορικές επιγραφές της μονής Βιτουμά του 1161[13], της Κάτω Παναγιάς Άρτας των μέσων του 13ου αιώνα[14], της Πορτα-Παναγιάς του 1283, που αντιγράφει την προηγουμένη[15], του παρεκκλησίου του Αγίου Ευθυμίου Θεσσαλονίκης του 1302/3[16] κ.ά.

Στ. 2: *...ἐξ αὐτῶν βάθρων:* Πρόκειται επίσης για πολύ

6. Σχετικά με το βυζαντινό δωδεκασύλλαβο στίχο βλ. P. Maas, Der byzantinische Zwölfsilber, BZ 12 (1903), σ. 278-328, και Ἀ Θ. Κομίνης, Τό βυζαντινόν ἱερόν ἐπίγραμμα καί οἱ ἐπιγραμματοποιοί, Ἐν Ἀθήναις 1966.

7. Πρέπει πάντως να σημειωθεί ότι η αμελής χάραξη της επιγραφής, παρά τις υψηλές προθέσεις του κειμένου της, δεν εκπλήσσει καθώς, παράλληλα με εξαιρετικά καλοφτιαγμένες λίθινες βυζαντινές οικοδομικές επιγραφές με κείμενο σε λόγιο ύφος, όπως λ.χ. η σύγχρονη με εκείνη του Αγίου Βαρνάβα κτιτορική επιγραφή του ναού της Αγίας Μονής Ναυπλίας (Γ. Χώρας, Ἡ «Ἁγία Μονή» Ἀρείας, ἐν Ἀθήναις 1975, εικ. σ. 51), υπάρχουν πολυάριθμες άλλες που, παρά τις προθέσεις του κειμένου τους, παρουσιάζουν φτωχό καλλιτεχνικό αποτέλεσμα (βλ. πρόχειρα Sophia Kalopissi-Verti, Dedicatory Inscriptions and Donor Portraits in Thirteenth-Century Churches of Greece, TIB V, Wien 1992, εικ. 1, 6, 17, 18, 19).

8. *Ζητεῖς μα/θῆν, ὁδίτα, τόν/δε τὸν τρόπον...* (Ἀ. Ὀρλάνδος, ΕΜΜΕ, Γ', σ. 171).

9. *Νέον δομήτορα γεφύρας ὦ ξένε, Ραοὺλ γίνωσκε / Μανουὴλ τὸν Μελίκην...* (Denis Feissel - Anne Philippides-Braat, Inventaires en vue d'une recueil des inscriptions historiques de Byzance. III: Inscriptions du Peloponnèse (à l'exception de Mistra), TM 9 (1985), σ. 351-352.

10. *Ὁρᾶς τρανός, ἄνθρωπε, βλέψον κ(αὶ) εἶδε / ἤκημα λαμπρὸ(ν) τῆς [π]ανανόμου κόρης...* (ό.π., 353-354).

11. *+Κτίστας θεωρεῖς τοῦ πανενδόξου δόμου...* (Jean-Michel Spieser, Inventaires en vue d'une recueil des inscriptions historiques de Byzance. I: Les inscriptions de Thessalonique, TM 5 (1973), σ. 155).

12. *+Δομήτορα θήου δόμου πεφηνό[τα]...* (Anna Avramea - Denis Feissel, Inventaires en vue d'une recueil des inscriptions historiques de Byzance. IV: Inscriptions de Thessalie (à l'exception des Météores), TM 10 (1987), σ. 369-370).

13. Ό.π., σ. 372-374.

14. + *Ἐκ βάθρων [σ]ῶν Πάναγνε ἱστῶμεν δόμον* (Γ. Βελένης, Σχόλια και παρατηρήσεις σε πολύστιχες πλίνθινες επιγραφές, Τιμητικός τόμος στον Ν. Β. Δρανδάκη (υπό εκτύπωσιν), και Kalopissi-Verti, ό.π., σ. 50-51).

15. Kalopissi-Verti, ό.π., σ. 59-60.

16. *Ἀνανεοῦσιν τόνδε τὸν θεῖον δόμον / Εὐθυμίου θαυμαστοῦ...* (Spieser, ό.π. (υποσημ. 11), σ. 167-168).

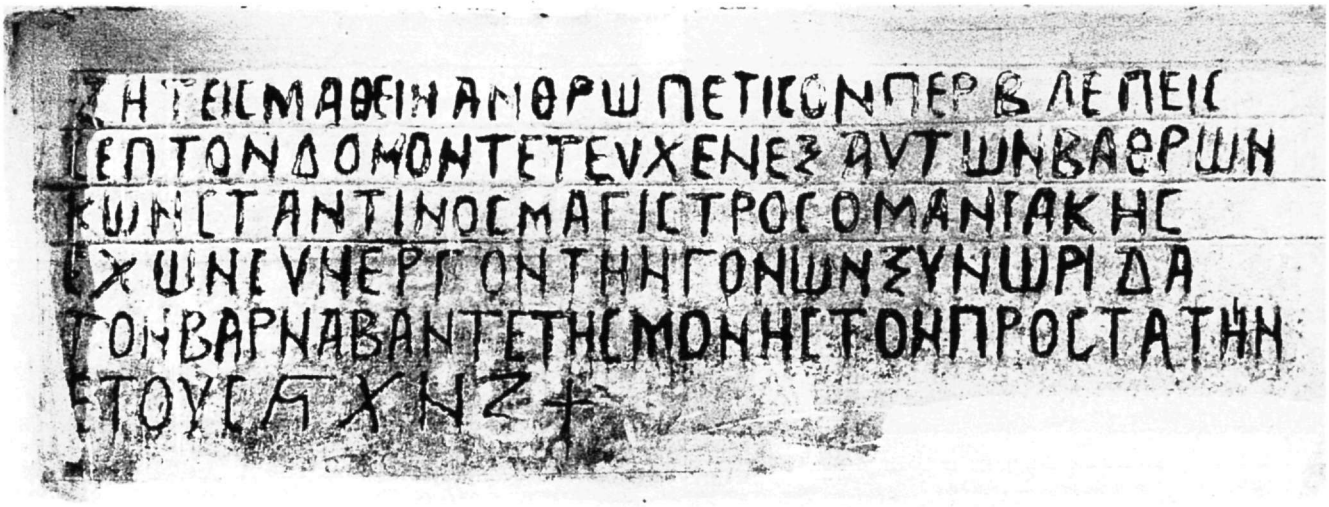

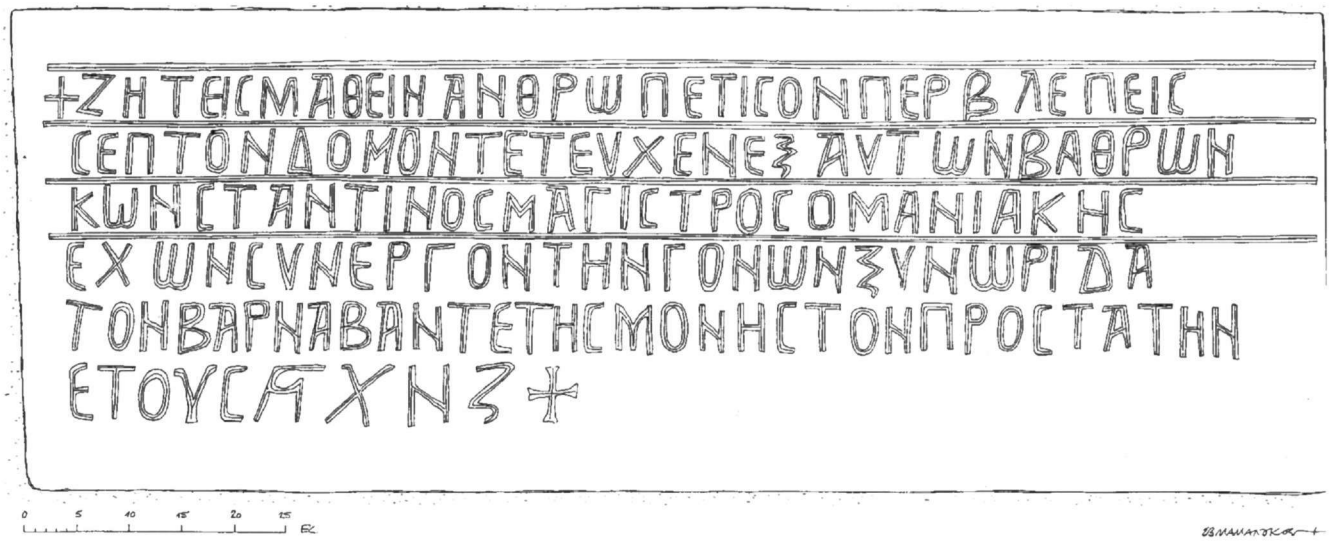

Εικ. 5-6. Λούρος Πρεβέζης. Ναός Αγίου Βαρνάβα. Η κτιτορική επιγραφή του 1148/9.

συνηθισμένη σε κτιτορικές επιγραφές έκφραση, που αναφέρεται συνήθως, αλλά όχι πάντοτε, στην εκ θεμελίων ανοικοδόμηση ενός κτιρίου.

Στ. 3: *Κωνσταντίνος Μάγιστρος ὁ Μανιάκης:* Πρόκειται για το όνομα, το επώνυμο και τον τίτλο του κτίτορα του ναού. Η ύπαρξη σαφούς επωνύμου δεν αφήνει καμιά αμφιβολία για το ότι η λέξη «Μάγιστρος» αναφέρεται στον τίτλο του κτίτορα και δεν είναι το επώνυμό του, .όπως, ίσως, θα μπορούσε να υποτεθεί. Η σειρά, εξάλλου, της αναγραφής του ονοματεπωνύμου και του τίτλου –πρώτα το κύριο όνομα, μετά ο τίτλος και τέλος το επώνυμο– συναντάται και σε άλλες επιγραφές, όπως στην επιγραφή που συνοδεύει την παράσταση του κτίτορα στον ανατολικό τοίχο του νάρθηκα του ναού της Παναγίας Κρίνας στη Χίο, των τελευταίων ετών του 12ου αιώνα[17].

Ο μάγιστρος Κωνσταντίνος Μανιάκης είναι άγνωστος από άλλες πηγές. Δεν είναι γνωστό αν και πώς συνδέεται με το γνωστό στρατηγό και στασιαστή του 11ου αιώνα Γεώργιο Μανιάκη[18] και με τον αναφερόμενο στο Κατάστιχο των Θηβών ομώνυμό του πρωτοσπαθάριο[19]. Ενδιαφέρον παρουσιάζει ο τίτλος του Κωνσταντίνου Μανιάκη, δεδομένου ότι, σύμφωνα με τα έως τώρα γνωστά το, παλαιότερα σημαντικό, αξίωμα του μαγί-

στρου φαίνεται ότι εξαφανίστηκε βαθμηδόν μετά τα μέσα του 12ου αιώνα[20].

Στ. 4: *γόνων ξυνωρίδα:* Αναφερόμενος στα παιδιά του κτίτορος ο συντάκτης της επιγραφής χρησιμοποιεί τον όρο *ξυνωρίς*, που συναντάται σε εκκλησιαστικά κείμενα ως συνώνυμο της λέξεως *ζεύγους*[21].

Στ. 5: *Βαρνάβαν τε τῆς μονῆς τὸν προστάτην:* Ως «προστάτης της μονής» χαρακτηρίζεται πιθανότατα ο ηγούμενος της μονής, ο οποίος λεγόταν Βαρνάβας. Ο όρος *προστασία* με την έννοια της ηγουμενίας είναι γνωστός κυρίως από τα έγγραφα[22].

Στ. 6: *ἔτους ,ϛXNZ*: Η ινδικτιών και η ημερομηνία δεν σημειώνονται. Η χρονολογία 6657 από κτίσεως κόσμου αντιστοιχεί στην περίοδο από το Σεπτέμβριο του 1148 έως τον Αύγουστο του 1149 από Χριστού[23].

Από το κείμενο της επιγραφής, σε συνδυασμό με τα περιορισμένα στοιχεία που είναι γνωστά για τη νεότερη ιστορία του ναού του Αγίου Βαρνάβα, προκύπτουν τα εξής:

Το 1148/9 ο άγνωστος από αλλού μάγιστρος Κωνσταντίνος Μανιάκης οικοδόμησε εκ θεμελίων ή ανοικοδόμησε ένα ναό σε κάποιο μοναστήρι, με τη συνδρομή των δύο παιδιών του, των οποίων τα ονόματα δεν παραδίδονται, και του ηγουμένου της μονής Βαρνάβα. Στην επιγραφή δεν γίνεται μνεία της αφιερώσεως του ναού ούτε αν πρόκειται για το καθολικό ή κάποιο παρεκκλήσιο της μονής, η οποία πιθανότατα προϋπήρχε, αφού αναφέρεται ο ηγούμενός της.

Όπως φαίνεται από τη νεότερη κτιτορική επιγραφή, του 1833, που αναφέρεται ρητά σε ανοικοδόμηση, ο ναός αυτός του 12ου αιώνα βρισκόταν στη θέση του σημερινού. Ο χρόνος και η αιτία της καταστροφής του είναι άγνωστα. Πιθανότατα αυτή είχε γίνει πολλά χρόνια πριν από το 1833, αφού η αφιέρωση του παλαιού ναού είχε λησμονηθεί και, προφανώς από παρανόηση του κειμένου της κτιτορικής επιγραφής του 1148/9, ο νέος ναός αφιερώθηκε στον άγιο Βαρνάβα. Η υπόθεση ενισχύεται από την τοπική παράδοση, που αναφέρει ότι τα ξεχασμένα ερείπια του παλαιού ναού ανακαλύφθηκαν τυχαία χάρη σε μια δαμάλα που άνοιξε δρόμο μέσα στο πυκνό δάσος όπου αυτά βρίσκονταν[24].

Είναι πολύ πιθανό λείψανα του ναού του 12ου αιώνα να σώζονται κάτω από την παχιά επίχωση που καλύπτει την περιοχή, πράγμα που μπορεί να επιβεβαιωθεί με μιαν ανασκαφή. Ως τότε τίποτα δεν μπορεί να λεχθεί για την αρχιτεκτονική του χαμένου αυτού βυζαντινού μνημείου[25]. Επρόκειτο άραγε για ένα ναό με υψηλές καλλιτεχνικές προθέσεις ή οι δυνατότητες του κτίτορα σε συνδυασμό και με τα δεδομένα της περιοχής στάθηκαν ανεπαρκείς για τη δημιουργία ενός μνημείου καλλιτεχνικά αντάξιου της κτιτορικής επιγραφής του; Η όποια αποκάλυψη της αρχαιολογικής σκαπάνης θα συμβάλει αναμφίβολα στην προσπάθεια για τη διερεύνηση της φυσιογνωμίας της αρχιτεκτονικής στην περιοχή αυτή της Ηπείρου κατά τη μέση βυζαντινή περίοδο.

Αθήνα, Απρίλιος 1993

17. *Δέ(ησις) τοῦ δού(λου) τοῦ Θ(εο)ῦ / Εὐσταθίου σεβ[α]στοῦ τοῦ Κοδράτου / καὶ κτίτορος* (Ch. Pennas, Some Aristocratic Founders; The Foundation of Panaghia Krena on Chios, Women and Byzantine Monasticism, Proceedings of the Athens Symposium, 1988, σ. 61).

18. Για τον Γεώργιο Μανιάκη βλ. The Oxford Dictionary of Byzantium, 2, σ. 1285.

19. Ό.π.

20. Ό.π., σ. 1267· βλ. και R. Guilland, Etudes sur l'histoire administrative de l'empire byzantin, L'ordre (τάξις) des Maîtres (τῶν Μαγίστρων), ΕΕΒΣ ΛΘ'-Μ' (1972-73), σ. 25.

21. Σε απόστιχο λ.χ. του εσπερινού της εορτής των εξ Ασίας αγίων Αναργύρων Κοσμά και Δαμιανού (1η Νοεμβρίου) οι άγιοι χαρακτηρίζονται ...*δυὰς ἱερά, φωταυγὴς ξυνωρίς, πεφωτισμένον θεῖον ζεῦγος*... (Μηναίον Νοεμβρίου, εκδόσεις Φως, 1971, σ. 3).

22. Πρόχειρα βλ. P. Lemerle - A. Guillou - N. Svoronos - D. Papachryssanthou, Actes de Lavra, 1, Paris 1970, σ. 42.

23. Πιθανώς εξαιτίας της κάπως αμελούς χαράξεώς του και του χρωματισμού του το πρώτο στοιχείο της χρονολογίας διαβάστηκε ως *Α* τόσο από τον Φιλάρετο Βιτάλη όσο και από τον Δ. Κωνστάντιο. Έτσι, ως χρονολογία της επιγραφής θεωρήθηκε το 1657. Σωστά διάβασε τη χρονολογία ο Λ. Βρανούσης.

24. Οι σχετικές πληροφορίες οφείλονται στον κ. Ιωάννη Κουτσοχρήστο, μέλος του εκκλησιαστικού συμβουλίου Λούρου.

25. Ορισμένα, μέτριας τέχνης, μεσοβυζαντινά γλυπτά είναι εντοιχισμένα σε δεύτερη χρήση στο νεότερο ναό.

Stavros B. Mamaloukos

OBSERVATIONS ON A BYZANTINE KTITORIC INSCRIPTION FROM EPIRUS

The church of St Barnabas is situated at a short distance to the east of the village of Louros in the region of Preveza. Two inscription are found on the wall on either side of the south door of the church. The inscriptions have been mentioned several times by scholars but not properly published yet.

The inscription to the right of the door refers to the building of the present church, in 1833. The text of the other inscription is as follows:

+ΖΗΤΕΙC ΜΑΘΕΙΝ ΑΝΘΡΩΠΕ ΤΙC ΟΝΠΕΡ ΒΛΕΠΕΙC
CΕΠΤΟΝ ΔΟΜΟΝ ΤΕΤΕΥΧΕΝ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΒΑΘΡΩΝ
ΚΩΝCΤΑΝΤΙΝΟC ΜΑΓΙΣΤΡΟC Ο ΜΑΝΙΑΚΗC
ΕΧΩΝ CΥΝΕΡΓΟΝ ΤΗΝ ΓΟΝΩΝ ΞΥΝΩΡΙΔΑ
5 ΤΟΝ ΒΑΡΝΑΒΑΝ ΤΕ ΤΗC ΜΟΝΗC ΤΟΝ ΠΡΟCΤΑΤΗΝ
ΕΤΟΥC ,ϤΧΝΖ' +

The inscription is carved on a slab of white marble which measures about 1.23x0.45 m. The letters have been engraved somewhat carelessly. They have recently been coloures in black. The text has six verses, the first four of which are divided by horizontal lines. In the sixth verse there is the date: 6657 Anno Mundi, that is 1149 AD. The first letter of the date has been read as A instead of Ϥ by both Filaretos Vitalis and Dimitris Konstantios, probably because of its careless execution and its colouring. The text of the inscription is composed in scholarly style in five twelve-syllable verses.

From the text of the inscription it appears that in 1149 the, unknown from other sources, magistrus Constantine Maniakis assisted by his two children and the abbot founded a church in a certain, probably preexisting, monastery. This church was destroyed under unknown circumstances later. Probably this happened long before 1833, when the present church was built by two inhabitants of Louros. It seems that due to a misunderstanding of the text of the 1148/9 inscription, the church was then dedicated to St Barnabas. It is quite possible that remnants of the 12th century church still exist under the thick filling up of the area.